

HEILMAGNETISME

13-2-1949.

Goedenavond vrienden,

Vanavond zou ik u willen spreken over het onderwerp magnetisme. Ik bedoel hiermee het heilmagnetisme. Om te beginnen bij het begin: Alles in de wereld bestaat uit verschillende trillingen en spanningen, waaronder zeer vele, die wij als magnetisch en elektrisch aanspreken. De aarde heeft een eigen magnetisch veld, elke ster heeft dit ook. Zo ook de mens, elke mens draagt in zich een magnetisch veld. Het is één van de dragers - zou ik haast zeggen - van de aura, en van de uitstralingen van de mens zelf. De sfeer die hij met zich meebrengt, gedachten van de mens, kunnen als een soort magnetische zendinstallatie overgebracht worden naar anderen, als deze daarop afgesteld zijn. En indien een mens nu eens ziek is, dan raakt het evenwicht verstoord van zijn gestel, van zijn lichaam, en daarmee verzwakt een gedeelte van het hem omringende en verstoorde dierlijk magnetisme. Een dierlijk magnetisch veld: dierlijk ter onderscheiding van elektrisch magnetisme. Dit magnetisme is verstoord en het zieke lichaamsdeel - hetzij een, ook koorts of een eenvoudige kleine opstopping van bloed - dit alles heeft een verstoring van het veld ten gevolge en spant zich nu in om dit magnetische krachtveld weer tot stand te brengen. Gevolg is dat er niet veel tijd overblijft om aan eigen genezing te werken.

Zij ...?... tegelijk ...?... worden en hierdoor is het onmogelijk om alleen op de bestrijding van het eigenlijke kwaad de kracht te richten. Een voorbeeld hiervan is: Oorlog. Indien normaal in een land de productie doorgaat op de normale voet, dan zou een leger vlotter naar voren kunnen dan wanneer het noodzakelijk wordt om eerst een oorlogsindustrie op te bouwen, terwijl men te kampen heeft met tekort aan materiaal en arbeiders. Zo ook in het lichaam. Nu komt de heilmagnetiseur, een man die zelf in het bezit is van een zeer sterk magnetisch krachtvermogen, en deze man staat een deel van zijn kracht af, waardoor hij - zij het ook niet voor lange duur - het tekort aanvult. Dit geeft een adempauze aan het zieke lichaamsdeel, zodat het beter in staat is om het kwaad te bestrijden. Het is fout om te zeggen, dat heilmagnetisme geneest, het maakt alleen snellere genezing mogelijk.

Ik zei zo even, een magnetiseur is iemand die zelf over een sterk magnetisch veld beschikt. Dit is niet altijd noodzakelijk. In sommige gevallen zal hij zelfs aan kracht te kort schieten, maar er staan om hem heen vrienden. Deze vrienden weten hoe ze hem moeten vervangen, hoe zijn krachtverlies van het magnetisch vermogen aan te vullen. Zij weten op te wekken, te remplaceren. In dat geval kan hij natuurlijk meer doen dan iemand die alleen uit eigen kracht geeft.

Maar ook dan komt er een ogenblik, dat hij niets meer kan doen, omdat zijn eigen vermogen uitgeput is. Daalt dit eigen krachtveld onder een bepaald punt, dan is het niet mogelijk om dit zonder meer aan te vullen, maar dan voelt betrokkene de pijnen van degene die hij probeert te helpen aan zijn eigen lijf. De oorzaak hiervan is: Om dat zieke orgaan te voorzien onttrekt hij aan zichzelf kracht, en wel in hoofdzaak juist van dat zieke orgaan, niet geheel maar voor ongeveer de helft tot driekwart. Daar ontstaat nu dus ook een tekort aan magnetisme en dit orgaan gaat sneller werken, maar kan helaas niet altijd de zaak bijhouden. Het moet zich oververmoeien en als resultaat protesteert het. Gevolg hiervan is pijn.

U ziet, ofschoon bij de mensen nog niet zeer bekend en helaas nog niet al te zeer gewaardeerd heeft dit geen occulte krachten nodig. Magnetisme is een volkomen normaal gebruik van de gegeven kracht, die men zelf bezit. Zo normaal als het ingrijpen van een chirurg, die een operatie uitvoert, wel op een andere wijze, maar men gebruikt volkomen lichamelijk vermogen. Treden vrienden van buiten op, dan komen wel occulte krachten in werking. Deze krachten werken niet op de gemagnetiseerde, maar op de magnetiseur.

Er wordt veel gesproken over z.g. aardmagnetisme. Men beweert dat dit magnetisme niemand

schaden kan. In vele gevallen heeft men gelijk. Het is alleen dikwijls mogelijk dat het aardmagnetisme parasitair werkt op het magnetisch vermogen van de mens, dus kracht onttrekt. In dit geval treedt vermoeidheid - en als gevolg van die vermoeidheid hoofdpijn en lusteloosheid - op, de groei wordt belemmerd. En al dergelijke verschijnselen kunnen het gevolg zijn van aardmagnetisme. Men beweert op het ogenblik dit te kunnen bestrijden. Deze lapmiddelen zijn over het algemeen niet veel beter dan de geneesmiddelen van een toverdokter van een negerstam. Hij weet resultaten te bereiken zonder te beseffen met welke krachten hij werkt en kan geen resultaat garanderen. Vandaar ook dat in sommige gevallen het de-magnetiseren, het ontstoren van zo'n zone, gevolgen heeft, en in andere gevallen geen resultaten te bemerken zijn. Indien echter zo'n geval optreedt, en iemand verzwakt daardoor en wordt ziek, dan is de beste behandeling voor hem een magnetiseur. Deze magnetiseur immers schenkt de kracht, die nodig is voor het gehele herstel van elektrische spanningen, die heersen in het lichaam. Het klinkt u vreemd, maar het zenuwstelsel werkt praktisch op dezelfde voet als een elektrisch net en werkt met spanningen, zij het zeer klein (micro + magnetische spanningen). Deze kracht nu kan een magnetiseur dan weer op normale sterkte brengen en het gevolg is verdwijning, zeer snelle verdwijning. Vrienden voor heden acht ik dit voldoende.

Ik wens u goedenavond.

VISIONAIRE SCHRIJVERS

13-2-1949.

Schrijvers schrijven niet alleen altijd onder invloed van de verschillende voorwerpen en mensen in hun omgeving, maar zij spreken ook veel onder invloed van buiten, de invloed van een intelligent of meerdere intelligenten, die in dit geval dus als het ware het boek schrijven d.m.v. de spreker. Voorbeelden daarvan zijn ook die romans, die geschreven worden, zuiver uit inspiratie of die geschreven worden uit een hoeveelheid technische kennis, waarbij een visionair vermogen het mogelijk maakt om tot een beschouwing, een ware beschouwing, van de toekomst te komen. Een verschil wil ik u duidelijk maken en dat is n.l. dit: Een zekere Paul Duvois, een schrijver van avonturenromans, heeft verschillende malen in zijn romans gebruik gemaakt van technische uitvindingen, die zich op het ogenblik verwezenlijkt hebben. Toch was deze man geen technicus en geen visionair schrijver, hij was een zuiver romanticus. Maar in sommige gevallen heeft hij als het ware een visionaire blik gehad op de mogelijkheid der toekomst. Als deze zou ik ook kunnen noemen: Jules Verne. Verne, die over het algemeen een zeer grote technische kennis bezat, en daardoor veel beter dan anderen in staat was om een toekomstvoorspelling te doen.

Want bijna ieder van zijn boeken brengt in deze een voorspelling van de toekomst. Deze toekomstvoorspellingen kunt u b.v. vinden in zijn "Reis naar de maan", waarin hij weliswaar schrijft over een kanonskogel naar de maan, waar de bouw, de inwendige bouw van dit apparaat reeds veel gaat lijken op de op het ogenblik getroffen veiligheidsinrichtingen in de raketten, waarin een levend wezen, een proefkonijntje, werd vervoerd. En daarin heeft men dan bepaalde veringen aangebracht en bepaalde zekeringen. Het eigenaardige is dat Verne deze reeds beschreef en deze schrijver was dus tot op zekere hoogte visionair, d.w.z. zijn technische kennis tezamen met de inspiratie, die niet alleen van buitenaf kwam, maar die uit het eigen IK kwam, gecombineerd, en een technische toekomstroman ontstond.

Van deze soort schrijvers kunt u er verschillende vinden, maar er zijn ook andere visionaire schrijvers. Er zijn schrijvers als een George Everts, die terug grijpend in een verleden en bekend zijnde met de gebruiken van dat verleden, visioenen gezien hebben van een wonderbaarlijke duidelijkheid, die hun het hele leven uit deze periode voorgesteld heeft en deze voorstellingen waren zéér zeker visionair. U weet van verschillende papyrussen, mummies in dit geval. Ik noem deze schrijver bij voorkeur, omdat hij onderwerpen behandelt op een enigszins andere wijze dan hier vanavond één behandeld is. En deze schrijver nu heeft tot zich getrokken elementen die stoffelijk in verbinding hebben gestaan met deze papyrussen en andere voorwerpen, en hierdoor heeft deze man half onbewust - hij wist er zelf niets van - visionair gezien wat lang geleden gebeurd is en dat heeft hij dan verwerkt tot een roman. Een ander voorbeeld van een visionaire roman is b.v. "De smarten van Satan" van Marie Corelli - Een heel bekende schrijfster op dat gebied. Marie Corelli voert ook hier dingen aan en die ze in romanvorm tot uiting brengt. Maar daarbij heeft iemand achter haar gestaan die haar hielp. In sommige gevallen is ze zelfs alleen maar instrument. Het is opgevallen dat al deze op geestelijke lijn geschreven boeken eigenlijk één zelfde geest ademen: Vergevingsgezindheid.

In "De smarten van Satan" wordt zelfs de nadruk gelegd op het feit, dat men met de figuur van de duivel, de boze, medelijden moet hebben, omdat hij, door anderen ten verderve te brengen, zelf dieper daalt en steeds verder verwijderd wordt van het Licht, terwijl één bevrijde ziel hem de mogelijkheid geeft om zich op te heffen. U begrijpt dat deze opheffing uit dit alles achter zich een zinnebeeld heeft. Ik bleef nu bij dit bekende boek even stilstaan, omdat ik denk, dat meerderen dit gelezen hebben. Als men dan b.v. de reis van een Sapelis met Geoffry door de IJszee - "de reis naar de hel" zou ik haast zeggen - leest, dan moet u eens opletten.

Daarin staan heel eigenaardige geestelijke artikelen, die als gevolg hebben dat men de conclusie trekt: De hel ligt op aarde. De geesten die daar zijn, zijn gebonden aan deze aarde. En nog opmerkenswaardiger, deze aarde is van een wonderbare schoonheid, dit plekje aarde, omschreven als een soort aards paradijs en toch in deze beweging, in dit paradijs, daar juist lijden de verdoemden smarten en daar zien zij heel in de verte de poorten van het paradijs. Dit gedeelte van het boek moet u, als u het eens leest of herleest, bijzondere aandacht schenken. Het is n.l. een buitengewoon interessante beschrijving van dingen, die de werkelijkheid zeer nabij komen en het is daarom voor u ook aanbevelenswaardig om van een dergelijke visionaire schrijfster eens een paar boeken te lezen.

Het is niet mijn bedoeling om hier alleen te blijven staan bij een Marie Corelli. Er zijn zeer vele andere schrijvers, tot zelfs in de oudheid afdalend, die hun eigen geest en veelal ook hun eigen gif vermengd hebben met een inspiratie van buiten. Ik noem u als voorbeeld een Dante Alighieri. Een Dante die zeer zeker een hel ziet, een hel die hij fatsoeneert naar de heersende begrippen der regerende kerk, niet omdat dit met zijn visioenen overeenkomt, maar omdat dit alles een zuivere vorm is, waarmee het mogelijk is te ontkomen aan het keurslijf, het doodvonnis, dat boven hem gehangen zou hebben als hij beschreven had wat hij gezien had. En had hij dit alles beschreven, dan kunt u begrijpen dat men hem als ketter op de brandstapel gebracht zou hebben. Hij heeft dus een vormgeving moeten zoeken, die overeenkwam met de heersende begrippen der kerk. En in deze heeft hij nu een vorm gevonden waarin de boetelingen van de kerk, de zaligheid van die verdoemden in hun gevoelens, in hun ondervindingen, zeer duidelijk beschreven zijn.

Want wat kwelt de mens? Niet de duivel. Hen kwelt het eigen IK. De eigenschappen waarmee zij zich in het leven bezondigd hebben, komen nu in ontzettend vermeerderde vorm terug, om hen te doen boeten. En als hij omhoog stijgt van ommeegang tot ommeegang, dan is daar weer wat op lijkt. Bij elke opstijging komt hij aan de poort. Daar staat een wachter en deze wachter draagt een stempel d.w.z. hij wist één van de kruizen van zijn voorhoofd af. Dit betekent dat de mens om te stijgen zich moet ontdoen van zijn aardse begeerten. Wat hebt u anders trouwens ook geleerd? Wat hebt u ook anders kunnen denken? De opgaande ziel moet zich vrijmaken van de stof, en dat hij zich vrij makend van de stof als het ware een ommeegang van een ommeegang door moet voor elke begeerte, voor elke kleinigheid die hem aanhangt, en dan komt hij uiteindelijk boven op de berg, en daar wordt de mens gelouterd door het vuur. En zie daar het eigenaardige: Zij, die zó ver gestegen zijn leggen zich met ware vreugde deze kwelling van het vuur op. Zij wikkelen zich zelf in de vlammen. Zij willen boeten, omdat zij het Licht reeds zien. Zou dit hele visionaire beeld alleen uit het brein van een dichter voortvloeien? Ik geloof het niet. Neen, daar heeft weldegelijk iemand achter hem gestaan, maar in werkelijkheid hebben er meerderen achter hem gestaan. In werkelijkheid is daar reeds op schrift neergelegd een ervaring van hen, die reeds gestegen waren. En zij die reeds gestegen zijn hebben dus hier in een roman neergelegd de verschillende feiten, die het mogelijk maken om te stijgen. Een les voor hen, die nog met de stof verbonden zijn.

Ook Goethe heeft in sommige van zijn romans vermengd met heidens bijgeloof, met volkssagen, legenden, uiteindelijk een begrip van het kwaad gebracht. Liefde overwint alles, zegt men wel eens. Liefde overwint bij Goethe zelfs de duivel. De liefde van de mens voor een ander, de onbaatzuchtige liefde heft hem op naar het Licht en als Faust dan ook opgenomen wordt, dan komt van boven het Licht tot hem. Bemind worden en bemind hebben. En Ibsen in zijn groot gedicht "Peer Gynt" vertelt u precies het leven. Ook achter hem heeft iemand gestaan. En naast zijn vele ietwat sombere, soms zelfs voor uw tijd decadente toneelstukken, komt hij hier en daar tot een zuivere overtuiging: Liefde is de redding tot alles. Als de knopensmelter komt in Peer Gynt, dan is dat een legendarische figuur, die weldegelijk zin heeft, die gelijk staat met alle andere figuren die de eeuwigheid vertegenwoordigen. Hij zegt dan: Je bent niet dit, je bent niet dat en dus smelt ik je in mijn ketel om nieuwe knopen te gieten. De betekenis hiervan is: Een ziel die niet goed en niet kwaad is, moet opnieuw door de leerschool gaan. Is dit niet visionair? En dan, als eindelijk het ogenblik gekomen is, dat Peer Gynt de dood vervallen is, wat gebeurt er dan? Dan redt hem de liefde. Solvegs liefde. Ook hier: liefde als redding.

Ik zou u zeer veel kunnen vertellen. Ik hoop dat te doen bij verschillende gelegenheden. Ook de schrijvers die in inspiratie de eeuwige waarheid benaderen of begrepen hebben, ook al is dan hun werk een roman, omkleed met woord en beeld, die de eigenlijke figuur versluieren en verhullen. De waarheid onverhuld tonen is gevaarlijk, daarom hebben ook deze - en hebben ook diegenen die achter hun stonden - de waarheid vaak moeten versluieren. Maar voor wie ze zoekt ligt de waarheid ook opgesloten in een Vondels "Lucifer", in een "Adam in Ballingschap", alle bekende schrijvers. Ook Shakespeare, ofschoon veelal schrijver naar het historische, erkent en beschrijft haast visionair de acht van de aard omzwevende geesten, de aardgebonden geesten, van het lot van de mensen en de verlossing, gebracht alleen door liefde.

Vrienden, hierbij laten wij het vanavond.

DE SCHEPPING

13-2-1949.

Goedenavond vrienden,

Vorig maal hebben wij gesproken over de ontwikkeling van onze aarde, en hebben zeer vluchtig de verschillende ontwikkelingsgangen geraakt om te komen tot de ontwikkeling van het eerste wezen. Het eerste wezen, hebben wij vastgesteld, is een ééncellig wezen, dat plotseling een kern bekwaam en leefde. Dit diertje had geen geslacht - als je het een dier kan noemen - deze cel, en deelde zichzelf en vermenigvuldigde zich volkomen uit zichzelf. Wij hebben gezien dat verschillende van deze schepselen zich niet gedeeld hebben en volkomen los gemaakt met elkaar in een isolement(?) zijn gebleven, waaruit dan eerst een meercellig wezen ontstaan is.

Ik zou hier nog een opmerking over willen maken. In deze tijd bestonden op deze aarde ook micro-organismen - een micron - die uit de wereldruimte tot ons gekomen zijn. Dit zijn wezentjes, die zijn zo klein, dat zij zich kunnen laten dragen op de stralingsdruk van het licht. U weet, het licht is een straling en een trilling en heeft ook een zekere drukkracht. Dit kan met micromeetinstrumenten vastgesteld worden. En deze druk is nu zo groot, dat deze kleine micro-organismen zich daarop bewegen en reizen kunnen van ster tot ster. Deze wezentjes zijn in staat om temperaturen tot 4000 graden Celsius boven nul, en tot ongeveer geschat 250 graden onder nul te verdragen. Men heeft vastgesteld dat deze dieren zich als het ware inkapselen. Ook dat alle levensfuncties stopgezet zijn gedurende de tijd dat zij aan hogere of lagere temperaturen zijn blootgesteld. Dat zijn niet alle micro-organismen, dat zijn verschillende speciale soorten. Misschien komen wij daar later op terug. Ik wil het alleen aanstippen, om u duidelijk te maken, dat er ook reeds ander leven op deze aarde bestond. Want deze levende wezentjes hebben ook een grote rol gespeeld bij de fertilisatie, de vruchtbaarmaking van het aardoppervlak, dat langzaam maar zeker vrij was gekomen van de overhangende gas- en nevelagen en van de daarbij ook natuurlijk rondspoelende wateren.

Ik weet dat een opvatting die voor kort nog gangbaar was is, dat ons werelddeel drijft op water. Dit klopt natuurlijk niet. Onze aardkorst was weldegelijk één compacte korst, wel samenhangend in alle hoeken en gaten, geen breuken. Er zijn alleen dikkere en dunnere lagen. En dit alles drijft inderdaad op een daaronder liggende "magma" laag. Deze magmahaarden - die vloeibare gesteenten en vloeibare metalen zijn - en wat daar verder in ligt als een samenhangende laag daaronder. De beweging van onze werelddelen, die ook nu in deze tijd nog per 100 jaar een halve meter tot een meter bewegen - het verschilt wel eens iets naar gelang de spanningen in het binnenste der aarde - is zodanig, dat daardoor de dunste plekken - de zeebodems b.v. - zich gaat plooiën. Men spreekt dan van een zeebeving. U kunt ook zelf aan land wel eens daarvan de gevolgen onder vinden, want dan ontstaat meestal ook een aardverschuiving. D.w.z. de samenstelling van de aarde verandert in de onderste lagen en daardoor ontstaat dan een breuk en vorming van hoogvlakten en gebergten, nietwaar, of dalen, laagvlakten. Land komt uit de zee omhoog of gaat onder.

Deze hoogteverschillen daar komt het eigenlijk op neer, en deze aardverschuivingen zijn afhankelijk van de beweging van onze aardkorst. Bovendien, onze aarde krimpt, wordt kleiner en daardoor ontstaan ook dergelijke werkingen. Ik heb dit even aangestipt om u te laten begrijpen, dat in de oertijd de afkoeling veel groter was en de werking in de aardkorst ook veel groter: Veel aard- en zeebevingen. De toenmalige levende wezentjes ontwikkelden zich tot dergelijke eenvoudige diertjes b.v. een kwal. Een kwal in zeer primitieve vorm kwam in de oertijd voor vòòr de eerste vissen.

Voor de mensen, voor u, kom ik nu op bekend terrein. Deze vissen en deze diertjes hebben zich langzamerhand aangepast aan hun omgeving. Zij zijn door verschillende oorzaken naar

het noorden, naar het zuiden, naar door aardbevingen afgesloten bekkens gebracht, en ook omgekeerd in de grote oceanen blijven leven. Zij hebben zich langzamerhand aangepast aan bepaalde diepte, bepaalde druk, die voor hun organisme het gunstigst was. Dit waren alle nog zeer eenvoudige (...?) levende wezens, die praktisch volkomen automatisch leefden. Deze diertjes hadden zelfs nog zeer weinig instinct. Zij leefden volkomen als automaten. Ondertussen is de aardbodem omhoog gekomen, zoals gezegd, heeft zich vrij gemaakt van alles wat daar overheen lag. En nu ligt voor ons de rotsmassa zonder meer, geen zand en geen klei, de gestolde vloeibare magmamassa, de vulkanische stof lava. Als er lava vrij komt wordt dat eerst even een vaste laag steen. Onder verschillende weersinvloeden verandert dat en dat wordt dan vruchtbare, zelfs zeer vruchtbare aarde.

Daaraan werken mee:

1. Micro-organismen;
2. De weersomstandigheden, die het afsluiten en waardoor vocht in dringt.

En nu is de zaak zo dat aan het einde van deze eerste periode, waarin dus op het land noch planten noch levende wezens verkeerden, uitgesloten enkele micro-zwammen en microben, dat nu de koude komt. Er is nog niet een ijstijd, zoals u dat in het begin van het tertiaire tijdperk kent, maar toch zeer zeker een zeer plotselinge afkoeling. Deze veroorzaakt het barsten van de aardlaag en het ontstaan van verschillende gebergten, het verbreken van de samenhang van deze grote vaste koek.

U kunt zich het beste het begin van de aarde voorstellen als één platte koek. Er komt nu een kracht, die breekt die koek, samen met het weer. Vergeet niet, in de begintijd was het aardmagnetisme veel sterker dan in deze tijd. Bovendien waren er andere invloeden, ten eerste meerdere manen; ten tweede was de elektrische lading van de huidige stratosfeer veel groter. Daardoor werd onze aarde omgeven door voortdurend onweer en dit voortdurend onweer met zijn vele neerslag, en de hoge temperatuur die op zijn beurt de verdamping tot een zeer hoog peil bracht, hadden samen ten gevolge, dat voortdurend op deze rotsmassa water neerstroomde.

Ontladingen vinden plaats, water stroomt neer, een ogenblik droogte, dan een hitte zo groot dat gelijk deze zaak weer verdampt. En de aarde werd vruchtbaar. Zij is nu bereid om vrucht te gaan dragen en nu ontwikkelt zich onder invloed van(?) regen een plant of een boom. Maar in het water hebben zich organismen ontwikkeld zoals u weet, ja, heden ten dage kent u het kroos nietwaar? Kroos, een klein blaadje met een worteltje daaronder aan en dit worteltje hangt in het water. Die trekt daaruit zijn voeding. Planten komen nu aan land, op de vlakke kust gespoeld en, omdat het vochtigheid nodig heeft om te leven gaat het zijn worteltje in de aardbodem boren. En nu is de eerste plant geboren, het eerste plantaardige wezen, dat werkelijk uit de aardbodem zijn voedsel haalt. In deze aarde zitten andere zouten en andere bestanddelen, die aan de ene kant de groei gemakkelijker maken, aan de andere kant een verandering in de organismen van het plantje teweeg brengt. Het past zich aan. Dit plantje is nog niet veel het is eigenlijk een soort gigantische mossoort. Dan ontwikkelt het zich eigenlijk en het breidt zich uit over die oppervlakte.

Steeds verder van de zee trekt het weg. Alleen door grote verdamping en grote ontladingen, die regelmatig plaats vinden, wordt het voorzien van grote vochtigheid en gaat opbloeien, je krijgt dan een soort varen. Of een eigenaardig holstekelig plantje, een zeer groot oppervlak en eigenlijk nog niet veel bladgroen, ontwikkelt zich. De omzetting zuurstof-stikstof door de planten was toen nog niet zo groot als tegenwoordig. Deze planten hadden zo ongeveer een bruinroze kleur, zoals u hier op de hei kunt zien. Een roestige of rozige gloed lag erover, wel groen, maar toch niet zoals tegenwoordig. En nu zijn er dieren, die zich ingesteld hebben op plantaardige voeding. Deze kwamen nu aan de kust, waar zij er zeker van zijn dat zij er regelmatig die planten aantreffen. En zodoende komen er dan de eerste dieren, die gemakkelijk aan hun voeding willen komen en zich daarvoor regelmatig even buiten hun element, hun verblijfplaats begeven. Daar gaat een ontzettende tijd overheen, het gebeurt niet in twee of drie jaren, maar daarvoor waren eeuwen nodig. En zo ontstaat dan een amfibie. De plantengroei was groter geworden en heeft zich, afhankelijk van de voeding die er gevonden is

en het klimaat a.h.w. ontwikkeld tot verschillende variëteiten. Het is niet zo'n groot aantal als wij nu kennen. Hoe ouder de wereld, hoe groter het aantal variëteiten wordt, tot de aarde gaat sterven. Als levensmogelijkheden minder worden dan sterven alle variëteiten af en blijven alleen de sterke over. Begrijpt u?

En in deze periode krijgt u de eerst amfibie, die nog leeft in de buurt van water, maar zich reeds op het land gaat bewegen. En dit is eigenlijk de begintijd van de Sauriërs. Wat de Sauriërs zijn weet u, dat zijn die ontzettende vleeskolossen, die giganten, die de aarde gekend heeft. Die amfibieën, die niet levend gebaard worden, maar die eieren leggen als een vis of zoals een hagedis. Deze dieren groeien steeds groter uit, er is geen tegenwerking, zij hebben voldoende voedsel. Hun omgeving is volkomen op hun gericht. Zoals nu op het ogenblik klimaat en omgeving het de mens mogelijk gemaakt hebben om zich te ontwikkelen, zo heeft zich toen het amfibie goed kunnen ontwikkelen. Alleen ontbrak één ding, dat waren de hersens. De dieren waren niet groot van bevatting, de dieren waren nog dom. En al deze planteneters gaan zich ontwikkelen tot verschillende soorten vleeseters. Zij ontdekken dat zij gemakkelijker aan de kost komen door een kameraad op te eten - in plaats van te zoeken naar een bijzondere lekkere varen - en het smaakt ze goed.

En dan krijg je die verschrikkelijke soort als de Ichthosaurus. U kent ze allemaal. Dan ontstaan vanzelf de eerste vogels, de vogels die nog de normale bek hebben met tanden en een vlieghuid, die doet denken aan onze tegenwoordige vleermuis. Deze wezens ontwikkelen zich hoe langer hoe meer, ieder in eigen soort en aard. Ik heb daareven gezegd: Ichthosaurus. Ik had daar ook kunnen noemen: de Ectosaurus, die eigenlijk wat verwoesting betreft een beter beeld geeft. Maar deze term doet niet zo veel ter zake, ik zou verder willen gaan. Deze aarde ontwikkelt zich hoe langer hoe meer. Daar ontwikkelen zich de dieren, alleen de mens nog niet. Die ontwikkelt zich heel langzaam. Men heeft wel een gezegd - prof. Darwin b.v. - de mens stamt van de aap af. En daar had de goede man niet verder gekeken dan zijn neus lang was. Hij had n.l. gezegd, de eerste mens die wij kennen is een aap gelijk, heeft lange armen, korte kromme benen, een stevige borstkas, is behaard, heeft een teruglopend schedeldak, dus is een grote aap. Dat klopt niet. De mens was wel gelijk een aap, maar leefde op een ander wijze, in het begin ook van planten, maar meer aan de rand van de wouden en op de kale vlakten.

In het bos was het voor dit wezen gevaarlijk. Dit wezen was in die tijd eigenlijk een kleine minderheid, een soort luis op de aardbodem. En deze mens, het beginsel van een mens, moest voor eigen veiligheid gaan zoeken naar een mogelijkheid om zich te verdedigen. En dan komt vanzelf de kuddegeest naar voren, die wij ook bij de Sauriërs al zien, die ook in kleine groepen samenblijven. Zij gaan zich in verschillende groepen bewegen, scheppen zich holen waarin zij zich verdedigen kunnen, bij voorkeur grotten met nauwe ingangen. In die tijd waren er nog meer grotten dan op het ogenblik. U moet denken dat een groot gedeelte van de aarde - toen een moeras en oerwoud - ongeveer als dezelfde poreuze steenmassa was als het tegenwoordige Harzgebergte: Kalksteen. En u weet, als er ontzettend veel water op deze steen inwerkt ontstaan er grotten en holen. En daarin leeft deze mens nu en daar wordt hij gedwongen om zich steeds weer te verdedigen. En nu komt de grote dag, dat een paar van deze mensen tot wanhoop gedreven door een voorhistorisch monster, dit monster vernietigen, doden en eten. Waarmee de mens van herbivoor tot omnivoor, tot alleseter wordt. En nu, alleseter geworden, gaat de mens jacht maken. Dit bevalt hem. Hij kookt niet, hij braadt niet, hij kent niet het gebruik van vuur. Deze mens maakt langzaam, trap voor trap, die ontwikkelingsgang door, tot op een dag ook één van deze mensen vuur krijgt. Hij vindt daar een door de bliksem getroffen boom en daar is vuur, hij voelt, ik kan me daar warmen, dat is gemoedelijk en gezellig en hij neemt een stuk van dit vuur mee. Het gaat niet uit en hij brandt er zich niet aan. Hij brengt een brandende tak mee naar zijn hol, voedt het met verschillende brandstoffen en afval, die hij heeft en ontdekt de warmte. Hij heeft nu een middel waardoor hij niet meer van de onregelmatigheden van het weer afhankelijk is, en daar komt het grote ogenblik: De mens heeft vuur en dat vuur vertegenwoordigt voor hem alles wat goed is. Hij kan zich er mee verdedigen tegen zijn vijanden, het warmt hem, het beschermt hem. En nu

komt de oergodsdienst, de aanbidding van het vuur. Van deze periode kunt u al getuigenissen vinden o.a. op het Iberische Schiereiland. In Spanje bij Gibraltar, zeer bekend als de apenheuvel, daar vindt u voorhistorische tekenen. En deze mens ontwikkelt zich daar reeds zover, dat hij gaat koken. Niet in een pot of pan, maar hij gaat in een water gevulde holle steen in het vuur verhitte stenen werpen, waardoor hij kokend water krijgt.

Daar maakt hij met zijn vlees een soort soep van, althans het vlees wordt enigszins gaar gemaakt. Het smaakt beter en dan begint hij al gauw het plan te maken - de mens is altijd een epicuriër geweest - heeft altijd van iets gehouden wat lekkerder is dan wat anders - en zo hebben wij daarmee ook waarschijnlijk onze eerste meester-koks gehad, die voor hun stam de beste en de mooiste soep gemaakt hebben, die er ooit geweest is voor die tijd. En het zou me niet verwonderen als er misschien, ook al in die tijd, restaurants geweest waren. Zo ver wil ik niet gaan met deze ontwikkeling. Ik vertel u nu: Die mens, die vindt vuur, kan zich in massa verdedigen. Deze mens heeft instinct, hij heeft meer, hij kan onthouden. Hij maakt zich niet uit de algemene ervaringen een wereldbeeld, dat dan niet meer verandert, maar elke nieuwe ervaring maakt hem wijzer en hij neemt van zijn voorgangers hun kennis over en voegt zijn eigen deel daarbij.

Dat is die eigenaardige kracht, die de mens heeft gemaakt tot heerser over de schepselen van deze aarde. Dat hem in het heelal heeft gemaakt tot de meester, niet alleen over dieren en planten, maar zelfs over metalen en oernatuurkrachten. Deze geest, vrienden, is eigenlijk een vreemd iets. Ieder mens voelt dat er in hem iets meer is dan dat er in het dier is. Hij voelt, dat hij een geest heeft, al kent hij die niet, wil hij die niet erkennen, want dat is lastig. Hij heeft dan veel meer verantwoording en men staat bovendien voor het raadsel: Men sterft en dan komt nog wat, dan is het niet afgelopen, dan beginnen wij eigenlijk pas. Zoals heel aardig de oude Indische "Vanis Fata" gezegd heeft: De geboorte is het begin van de dood en het einde van de dood is de aanvang van het werkelijke leven. En dan voelt de mens in zich, wij hebben een geest.

Heel de aarde is niet zo belangrijk als dat kleine Goddelijke vonkje, dat kleine stukje geest, dat u heeft. Ook andere voorwerpen hebben een Geest. Ook hierin brandt een klein Goddelijk vonkje.

Maar bij de mens is het tot zo'n gloed ontwikkeld, dat het mogelijk is om de hulpmiddelen van de leerschool Aarde achter je te laten. Daarvoor moet een mens die geest trainen. Zij moet zich oefenen zodat zij in staat zal zijn, om zonder de stof, haar ervaringen op te doen en vast te houden. Dat zij in staat is om zelf een begrip te vormen van haar omgeving, ook als er geen stof is. Dat zij weer kans ziet zich te begeven in de ruimte, zonder de beperkingen van tijd en plaats. Dat is zeer moeilijk voor die geest, maar de mens is nu zo ver gevorderd, dat voor hem deze mogelijkheid bestaat. Daarom noemt men ook de mens: De kroon der schepping. Niet omdat hij fabrieken kan bouwen, en niet omdat hij een pak draagt in plaats van zijn eigen huid. En ook niet omdat hij sigaretten kan roken, en omdat hij zich aan allerlei genot overgeeft met meer natuurlijkheid en meer bezinning dan het dier. Maar alleen omdat deze mens de geest heeft, omdat deze mens een volmaaktheid is van de schepping. Zo ver de mens in staat is om dit alles te laten gaan, dit alles, deze aarde, deze stof achter zich te laten en over te gaan naar de volgende klasse van de grote leerschool van de schepper.

Ik dank u, vrienden.

GODSBEGRIPPEN EN GODSOPVATTINGEN IN EGYPTE

13-2-1949.

Goedenavond.

Ik heb gesproken over het oude Atlantis. En inderdaad Atlantis, daar hebben wij gezien de oergodsdiens, die daar heerste en die zich voortgezet heeft in het oude Egypte en in o.a. Mexico. Verschillende takken van Godsdiens zijn afkomstig van deze oude oergodsdiens. Ik zou u heden willen spreken over Godsbegrippen en Godsopvattingen in het nieuwe Egypte. Oud en nieuw Egypte onderscheiden zich tot het nieuwe Egypte optreedt, nadat het deltagebied in Neder-Egypte en Boven-Egypte zich verenigde tot één rijk van farao Seti. In deze tijd waren er twee priesterkasten, die gezamenlijk het hele regeringapparaat in handen hadden. De ene kaste was die van Set, die zich bezig hield met de levenden. En de andere kaste, die van de priesters van Amarah, die zich altijd bezig hielden met diegenen, die overgingen. Op het ogenblik, als u dat bestuderen wilt, kunt u nog uit verschillende hymnen en verschillende fragmenten van het dodenboek de toen heersende begrippen nagaan. De grondslagen van dit geloof waren eigenlijk zoonanbidding en duivelsvrees. Dezelfde sagen die u heeft gevonden bij uw eigen voorvaderen, dezelfde sagen en legenden die verschillende geloven als het Mohammedanisme, Boeddhisme en verschillende andere Godsdiensstige richtingen naleven.

De Christelijke Godsdiens (?) vindt u daarin terug. Zo schrijft b.v. Ageto, een priester die ook in het Grieks vertaald is geworden - later in de tijd van Alexandrië - die voorschriften op: "Spijzigt de hongerigen, drinkt de dorstigen, bekleedt de naakten en wijst niemand af van uw deur." Lijkt dit niet heel veel op de voorschriften van de Christelijke Godsdiens, vrienden? En vindt u dit niet terug in de Koran, 127ste Sur o.a.? Het geloof was dus zodanig, dat elke geest geoordeeld moest worden. Zijn zaligheid was niet alleen afhankelijk van dat goed of kwaad zijn, maar bovendien van het in stand blijven van zijn lichaam. Vandaar dat men probeerde door balseming, of het laten verstenen van het lichaam, dit te bewaren. Namelijk, de uiteindelijke zaligheid is niets anders dan een verheerlijkt Egypte, waar de Nijl steeds het hoge water voert en waar de dag van de druppel nooit gevolgd wordt door een droogte. "De dag van de druppel", deze uitdrukking klinkt u misschien vreemd, maar diegenen, die ooit in deze streken geweest zijn, kennen die uitdrukking misschien: De dag waarop de Nijl op zijn laagst is, daarna komt de was van het water, slib met zich meevoerende, dan de overstroming, die de velden vruchtbaar maakt.

Want zonder water bereikt de woestijn de Nijl, maar als het water komt, bereikt de Nijl de woestijn. Op dit geloof aan een later vol overvloed is dan deze verheerlijking en cultuur van de doden - bewaren van het dode lichaam, bouwen van paleizen voor de doden, plaatsen van spijsoffers - toe te schrijven. Het is gemakkelijk te zien, spijsoffers werden gebracht door de rijken in natura. Men slachtte rammes, men bracht levensmiddelen, verschillende soorten herten, gazellen vooral, die in kudden werden gehouden in Egypte. Een ander die het geld daarvoor niet had, bracht als offer een dier, gemaakt van deeg, hiermee hetzelfde voorstellende en hiermee ook willende bereiken, dat de overgegene voorvader in het bezit zou komen van zijn werkelijke gazel, zijn werkelijke hoen, ram, kalf, koe of zo iets dergelijks. Een ziel, die over was gegaan had een heel formulier nodig, een hele catechismus. Hij had te beantwoorden verschillende vragen en hier komt eigenlijk het interessante punt van de Egyptische Godsdiensleer: Men erkent hier dat een overgegene aangevallen wordt. Hij gaat over en hij staat voor de verschikkingen, het onbekende. En hieruit komen op hem toe de nevelvormen van kwade geesten en Goden. Die verzoeken af te leiden van het pad dat hij

moet gaan. Hij kent echter de juiste antwoorden, de juiste spreekwijze, de juiste intonaties van de bezwering die hij uitspreekt, en beveelt deze opzij te gaan, eigenaardig genoeg in de naam van Siris of van Horus, die beiden de verpersoonlijking zijn van de zon, dus van het Licht. Hierin ligt een grote waarheid: Die naar het Licht streeft en zijn verlangen op het Licht richt zal niet zo snel ter zijde afwijken. Op hem heeft de boze geen macht. Als hij dan verder gaat ontmoet hij de God Anubis, de God met de jakhalzenkop. Vandaar dat de jakhals over het algemeen heilig werd gehouden en vrij rondzwierf in de verschillende metropolissen van Oud-Egypte. Ook zelfs tot in deze tijd bij sommige stammen in het Abbessijnse Hoogland, dat vroeger ook een Boven-Egyptische provincie was, beschouwt men de jakhals nog steeds als heilig.

Deze Anubis nu geleidt de ziel voor de rechters in de Hof der twee gerechtigheden. Weer een beeld dat eigenaardig dicht bij de werkelijkheid komt, want wie zoekt naar het Licht (?), die ontmoet een gids. Die ontmoet iemand die hem verder geleid en nu in de Hof der twee gerechtigheden Gerechtigheid van het goed en gerechtigheid van het kwaad, daar beantwoordt de ziel 4 vragen op een vastgesteld formulier. Vandaar dat men doden veelal, hetzij op het hart, of hetzij onder de oksel, onder de mummiewindselen, hetzij ook in de kist gebonden in een speciale versiering, deze voorschriften en antwoorden meegaf, om het ze mogelijk te maken een keer af te kijken of te spieken. En door deze Goden dan wordt de straf of de beloning uitgesproken. Deze beloning is het leven, de straf is het teniet gaan, de eeuwige dood. Ook dit komt de waarheid zeer nabij. Want wie leeft in duisternis leeft niet. Voor hem bestaat alleen het eigen IK, het berouw, daar hij aanschouwt wat allemaal had kunnen zijn en wat geweest is. Dat verteert hem. Verder is hij dood, leeft niet, neemt niet meer deel aan de schepping, de scheppingsbeweging, staat eenzaam.

Ook hierin schuilt weer een grote waarheid. In de 42 gezegelde boeken kan men verder de uitleg vinden, hoe alle Goden en Godinnen, die men ter betovering van het volk heeft opgesierd, en gemaakt heeft tot orakelen, eigenlijk niets zijn dan een verschijningsvorm van het Al. Deze verschijningsvorm van het Al nu brengt alle verschijnselen op aarde terug tot God, de Alkracht. De Oud-Egyptenaren waren zeer wijs, maar ook zeer eigenzuchtig. Ingewijd in deze laatste geheimen weet slechts hij, die geacht werd door zijn eerzucht en zijn streven, het de priesterkaste mogelijk te maken te heersen over het volk. De priesterkaste beheerste de farao, en de kromme priesterscepter van de hoge priester stond hoger dan de God Osiris.

Vrienden, ook hierin kunt u een eigenaardige gelijkenis zien met de hedendaagse tijd. Wij weten allen dat er een God is, één Almacht. Maar de priesters, kennende en wetende, doen deze kennis te niet. Zij schuiven nu voorbeelden aan, sagen, legenden, om hun macht en hun eigen bestaan te bevestigen. Helaas ook veel goeden onder hen geloven nog steeds hun eigen drogbeeld. En als zij komen tot ingewijden, dan moet men eerst zeker zijn dat zij u niet gunnen de waarheid, die hen van luister ontkleden zal. Maar veel goeds ook brengt de priesterkaste in Oud-Egypte. Waar allen, van een parasiet af tot een geneesheer, de astroloog, de letterkundige, de dichter, de regeerder, de biechtvader, allen priesters zijn; een raadsheer, ja zelfs Sprake, een bekende gids; Nemet Ket Sen, de bekende regeerder in de tijd, toen Seti III opvolger van Ramses aan de regering kwam. Deze waren, zo niet openlijk het witte kleed dragende, priester, en zij hebben het rijk van Egypte geleid tot een tijd van overvloed en geluk, maar uiteindelijk hebben zij ook door hun oogverblindings, zichzelf verblind en Egypte naar de ondergang gebracht.

Want vrienden, Egypte en Egypte' s priesters kenden niet alleen de recepten van de arts en de Kabbala van de witte magie, zij kenden ook het gebruik van de duivelse machten, de zwarte geesten. Van een halfgeest, aardgebonden, die hun macht buiten de stof overdragen in de stof, en men gebruikte ze en misbruikte ze.

En zo Atlantis te gronde is gegaan aan zwarte magie, zo is Egypte te gronde gegaan aan een zwart priesterschap, en zo gaat de blanke overheersing dadelijk teniet door zwarte techniek. Zwart, gebonden aan de aarde, aan eigen IK, maar er is één redding: Verdraagzaamheid. Verdraagzaam leven. Niet alleen het eigen IK en de belangen van het eigen IK stellen voor de waarheid, maar waarheid stellen bovenal. Dat kan ook nu nog redding brengen, dat had

Egypte kunnen redden en dat had, zo het Atlantis niet had gered van de ondergang, de Drasten Atlantinen kunnen redden.

Vrienden, ook voor u is daar een redding. Verdraagt elkaar, bemin elkaar, maar stelt boven al, de WAARHEID.

Dank u.

GEVAREN VAN HET SPIRITISME

Wie van u allen weet wat eigenlijk de zending van het spiritisme is en wat zijn gevaren zijn? Licht en duister strijden een eeuwige strijd. Zij zijn onafscheidelijk van elkaar, zoals ook de polen van een magneet onafscheidelijk zijn. Het absoluut goede, zowel als het absoluut kwade bestaat alleen in theorie. De gemeenschap met hen die niet in de stof verkeren bergt vele gevaren in zich. Er verschijnen beelden die niet zijn wat ze schijnen. Er spreken tongen valse taal en ook de waarheid meldt zich.

Daarom is het absoluut fout en verboden om zonder meer, en zonder eigen onderzoek, te aanvaarden wat u gebracht wordt. Misschien doet deze waarschuwing u eigenaardig aan, maar het is noodzakelijk, want hoe verder u het Rijk van het Occulte betreedt, hoe groter de gevaren worden om af te dwalen van de weg naar het Licht, en verstrikt te raken in de ijzeren wind van de eeuwige dood, welke duister als een poolwind giert door de vlakten van het leven. Als u een beeld verschijnt, zeggende door gestalte, gebaren en door stem: "Ik ben die of die", geloof hem dan niet zonder meer. Komt hij zichtbaar tot u, schouw hem recht in de ogen. Indien die ogen uw beeld weerspiegelen, dan bezit deze verschijning waarheid. Maar veelal weerspiegelt zich in de pupillen een ander beeld, een niet direct te herkennen gelaat, maar niet uw eigen gelaat. Wees dan overtuigd dat dit een waanbeeld is, een geconcentreerd verlangen van u zelf of anderen, een beeld ontstaan uit uw gedachten.

Indien een stem u zegt: "Ik ben die of die", zelfs al bewijst hij u dat met gegevens, die slechts u alleen kunt kennen, dan bewijst hij daarmee niet de waarheid van zijn zijn. Dat kan hij alleen bewijzen door hetgeen hij u brengt, door wat hij u zegt. Als u dat rijpelijk overwogen en onderzocht hebt en als goed bevonden, dan eerst, wanneer uw ziel zegt: "Dit is goed", dan heeft zij voor u de waarde van werkelijkheid. Als een stem tot u spreekt in het duister, wees u dan bewust, dat veelal het eigen onderbewuste IK hier een gesprek houdt met het aardse IK. Dat uw onderbewustzijn u dingen kan zeggen, die u zelf niet denkt te weten. De stemmen kunnen ook stemmen zijn der verleiding, maar dan zullen ze u voorspiegelen een groots doel, gewin, idealen. Zij zullen u niet zeggen: "Zoek uw eigen weg", maar zij zullen u dwingen tot daden. Wanneer iemand dwingt tot een daad, bedenk u dan wel. Zij dwingen u de ingeslagen richting te verlaten voor een andere weg. Bedenk dat deze andere weg een dwaalweg kan zijn. Volg niet blindelings, bezie eerst de weg die u gewezen wordt, en de weg die u gegaan bent, en pas uit vergelijking van deze beide kunt u dan voelen of deze weg voor u goed of slecht is. Geestelijke gaven zijn een persoonlijk iets, wat voor de één vergif is kan voor de ander een heelmiddel zijn. Het eigen IK beslist hierover, het eigen gestel. Ken dus uzelf en toets aan uzelf alles wat u hoort en ziet!

Ik dank u.

HET SCHONE WOORD

SCHOONHEID

13-2-1949.

Schoonheid in het woord, schoonheid in melodie.
Schoonheid, die ons allen omgeeft en die ons nooit verlaat,
Maar die wij voorbij lopen en niet zien;
Die wij bevatten, zonder ze te begrijpen;
Die wij niet willen of kunnen horen.
Er is een melodie van woord geboren
Uit de geest van de mens,
Uit de geest van het Al, die voor u ligt.
Ineen sluitende gedachten, die zweven over mensheid en wereld.
En wie bevat ze?
Geen!

Wat is dan het nut van die duistere strijd,
Om het woord en melodie te brengen, de gedachte gegeven.
Wat nut mij dan te leiden hier een leven
.....(?) aan beeld in woord en toon gebracht.
Beelden van een wondere macht,
Die ik hier schep uit eigen brein,
Voor een wereld, die voor mij niet bestaat,
De wereld, die voor mij niet is,
De wereld, voor wie ik niet ben.
De schoonheid van een enkel woord kan soms een hart bekoren,
Het kan u brengen een gevoel van huis, van tuin, van(?) gloren,
Van zon- en zomerlucht,
Van vogels in een wilde vlucht
Of van een hels bekreten pijn,
In een onzalig eenzaam zijn.
Verlaten.
En toch hoe zelden wordt zo'n woord begrepen en verstaan,
Het zijn maar beelden die vergaan
In uw gedachten, zonder achter te laten
Een spoor van wat zij ooit hadden kunnen zijn.
Er zijn geesten geweest,
Genieën groot, lang geleden en ook nu bestaan
Zij nog, die uit de krochten van hun geest
Een kunstschepping, een kunstwerk hebben gewrocht,
Om u te brengen de les, geleerd
In een hard leven, een les, geïnspireerd.
Van Boven.
En hoe ontvangt u die?

Men neemt een boek, men slaat het op,
Men leest eens wat, leg weg,
Dat is niets voor mij,

Want ik moet denken, om gedachten te bevatten,
Die anderen ondergaan en in de wereld brachten.
Dat niet voor mij,
Ja, mijn, vrienden, zo komt u nooit erbij
Wat er gebracht wordt,
Zo kunt u niet bevatten waar schoonheid schuilt,
Een enkel woord of melodie.
Een enkele melodie speelt zo door de lucht.
U hoort het uit de verte en het brengt u een gedachte,
Het brengt een beeld, het is wat komen gaat,
Een droom van iets, wat niet bestaat,
Het geeft niet,
Maar het brengt een beeld.
En in dat beeld ligt opgesloten
De boodschap, die die melodie u heeft te brengen.
In een boek, in een dichtregel, in een paar woorden,
Daar ligt een les,
Een les, die, indien u werkelijk hoort en werkelijk leest
weergalmt door uw geest,
Om u in te beitelen in uw gedachten
En nooit vergeten te worden.
Dat is het doel van een kunstwerk.

Schoonheid, schoonheid,
Niet om schoonheid zelf,
Maar schoonheid om der schoonheids doel:
Vertreding van de Schepping.
(Vertreding, afgeleid v/h woord "vertretung": vertegenwoordiging/vervanging)
Het brengt een gevoel van grootheid, vrijheid,
Bevrijding van de ziel.
Begrijpt u?
Dat is hier het doel.
De schoonheid, die in woorden schrijft
Of die in symfonieën leeft.
Die gaat en drijft,
En over heel de wereld is verspreid,
Die(?) niet voor een koopje wordt verbreed
Als extra uitgave van Vondel, of Shakespeare
Of van andere.
Daar ligt voor u een les,
Een les, die niet ligt opgesloten
In boeken, die alleen bestaan,
Omdat u met uw tijd niet weet wat u moet doen.
Een schepping van een kunstenaar,
Niet een zaakje van een letterzetter.
Een kunstwerk bevat in zich
Een schoonheid, een melodie, een kracht,
Aan u, vrienden, om die kracht te vatten,
Achter elk woord, dat Goethe schreef,
Dat Vondel schreef, achter elke figuur,
Die een Shakespeare schiep,
Daar ligt een gedachte
En elke gedachte is een les.
Die les ter neer gelegd in letters voor een nageslacht.
Dat nageslacht bent u!

Vrienden, schoonheid, schoonheid is overal rond u.
De schoonheid ligt zowel in het ontwaken van de natuur tot de lente
Als in de strengheid van een barre winter.
Schoonheid, die ligt in de moeilijke poging
Van een boer, om zijn gedachten op papier te zetten
Met onbeholpen letters.
Die ligt in het volmaakte dichtwerk van anderen.
Zoekt die schoonheid, vrienden!
Die schoonheid, die u allen kunt vinden.
Luister niet naar elke melodie, maar indien u luistert, luister goed,
En laat die schoonheid op u inwerken.
Probeer te zien het beeld, de les, die daarin opgesloten ligt.

Ik kom hier niet om wijze lessen uit te delen.
Ik kom alleen om u erop attent te maken,
Dat schoonheid voor het grijpen ligt.
Dat rond u de aarde één samenstel van schoonheid is,
En dat mensen schoonheid hebben geschapen voor u,
Voor u apart, voor u alleen en voor allen.
Maar om uw ziel te doen stijgen of om uw ziel neer te trekken
In het drab, waarin zij zichzelf wentelt.
Want ook het kwaad kent schoonheid.
Aan u is het om die schoonheid te erkennen,
Aan u is het om te weten, waar ligt goed, en waar ligt kwaad
Vooral aan u om te vatten, hetgeen verborgen ligt in de goede schoonheid,
De gedachte, die de ziel juichend op laat stijgen tot in het gouden Licht
Van een wetende.
Dat alleen wilde ik u zeggen.

Vrienden,(?) niets te drinken, niets te doen
Tijd om te eten, tijd om op te breken,
Voor mij waren deze woorden een maal, dat ik u heb aangeboden,
Het maal is op, het is tijd om te gaan.

Ik dank u voor uw aandacht.